

LENA I NORGE

POUL NØRGAARD

 SAGA
EGMONT

LENA I NORGE

POUL NØRGAARD

 SAGA
EGMONT

Poul Nörgaard

Lena i norge

Saga

Lena i Norge

är översatt från danska av Marianne Jangö efter

Lykke i Norge

Omslagsfoto: Angelo Pantazis via Unsplash och Tomislav Jakupiec via Pixabay

Copyright © 1956, 2018 Poul Nørgaard och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711577882

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Första kapitlet

Med sin kraftiga, smärta gestalt, sina blå ögon och den solbrända hyn såg kyrkoherde Gustav Hanner egentligen mera ut som en sjöman än en präst. Det mest kännetecknande för honom var hans leende. Det var så glatt och hjärtligt att det öppnade inte bara de flesta dörrar, utan också de flesta hjärtan. Och kyrkoherde Hanner log nästan alltid. – Befolkningen i den lilla norska socknen tyckte bra om sin kyrkoherde.

Till kyrkoherde Hanners många goda egenskaper hörde också ett utpräglat ordningssinne, en sak som hans fjorton-åriga son Asger tyvärr inte hade fått i arv. Så när som på detta beklagliga undantag liknade han sin far i nästan allting. Till och med som skidlöpare kunde han göra honom rangen stridig, vilket inte ville säga så litet.

Till sin mors besvikelse hade Asger hittills inte skänkt sitt utseende många tankar, och därför blev hon högeligen förvånad när han plötsligt blev så petig och noggrann som den värsta sprätt. Han började använda briljantin och kammade en spikrak bena i håret; han använde både klädes-, sko- och nagelborste och ett par gånger hade hon till hans stora förtrytelse huggit honom när han var på väg ut i sina bästa kläder en alldeles vanlig vardag. Hon lyckades visserligen förmå honom att byta, men han protesterade energiskt. Kort sagt, Asger hade undergått en anmärkningsvärd förändring, något som hans far inte hade lagt märke till, och som hans mor efter att ha funderat över problemet tillskrev den ålder han nu befann sig i. Det enda som förvånade henne var att den förändring

i vanor och intressen, som förr eller senare brukar inträda hos de flesta barn allteftersom de växer upp, för Asgers vidkommande hade skett så plötsligt och utan förvarning.

Kyrkoherde Hanner hade just kommit hem från ett sockenbesök och skulle sätta sig för att arbeta på sin söndagspredikan. Men när han skulle ta fram sin reservoarpena visade det sig att detta för honom så outhärliga verktyg inte fanns på hans skrivbord.

Städning är nog bra, tänkte kyrkoherden, om bara fruntimren i sin nitiskhet ville låta bli med att flytta på varenda sak. Men sedan han förgäves sökt igenom hela bordet, insåg han att han kanske gjorde sin hustru och hennes utmärkta och mångåriga hemhjälp en smula orätt. Det hade hänt många gånger förr att Asger i hans frånvaro hade lånat ett eller annat på hans skrivbord och glömt att lägga det tillbaka igen.

Småmuttrande gick han upp i övre våningen. I dörren till Asgers rum blev han stående ett ögonblick för att överblicka den oordning som härskade där. Han ruskade stilla på huvudet och började sedan en systematisk genomsökning av sonens skrivbord, som i sin fantastiska mångsidighet inte stod tillbaka för en lumpbods skyltfönster. Men han hittade inte det önskade.

Det är ju som att leta efter en nål i en höstack, tänkte kyrkoherden, medan han utan större förhoppningar på försök drog ut en låda och till sin stora överraskning hittade det han sökte efter. Men samtidigt föll hans blickar på en röd skrivbok utanpå vilken det med en för hans son ovanligt sirlig skrift stod präntat:

DIKTER

av

ASGER HANNER

Kyrkoherde Hanner studsade. Dikter? Och det i förbindelse med Asger? Det väckte hans nyfikenhet och trots att han aldrig brukade snoka i sin sons gömmor tog han skrivboken och började bläddra i den. När han en stund senare gick ner tog han boken med sig.

- Inga! ropade han en stund senare inifrån sitt arbetsrum, kom hit ett ögonblick!

Hans hustru lade ifrån sig handarbetet och gick in. - Ville du mig något?

Kyrkoherde vände sig till hälften om i stolen. - Vet du om att din son har blivit poet? frågade han.

- Poet? Vad menar du?

- Det här! Och han gav henne skrivboken.

- Har Asger gett dig den? frågade hans hustru.

- Nej, men ...

- Då tycker jag inte att du ska läsa det. Var har du hittat den?

- I hans skrivbordslåda.

Hon såg förebrående på honom. - Nej, men Gustav, går du i andras byråldor?

- Inte gärna. Men eftersom pojken lånar mina skrivgrejer och regelbundet glömmer att lägga tillbaka dem, ja, då blir jag helt enkelt tvungen att leta efter dem själv.

- För den skull behöver du ju inte läsa hans dikter, invände hans fru.

- Det behöver jag naturligtvis inte, och eftersom du tar så allvarligt på det, så är det bäst att jag lägger tillbaka »diktverket» där jag hittade det, sade kyrkoherde Hanner..

- Nej, vänta litet, utbrast hans fru, när han gjorde min av att resa sig. Eftersom *du* redan har läst det, så vill jag också se vad han har skrivit. Tror du att han har talang?

- Talang! Det är den sentimentalaste smörja jag nånsin träffat på. Jag undrar vad det är som går åt honom? Hör till